

Sygnatura akt V GC 453/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 25-10-2016 r.

Sąd Rejonowy w Koninie V Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Jaskólski

Protokolant: st. sekr. sąd. Julia Szadek

po rozpoznaniu w dniu 25-10-2016 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10 359,38 zł (dziesięć tysięcy trzysta pięćdziesiąt dziewięć złotych trzydzieści osiem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14.07.2014r do dnia zapłaty oraz kwotę 167,03 zł (sto sześćdziesiąt siedem złotych trzy grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 29.04.2015r do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2944,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

Krzysztof Jaskólski

Sygn. akt V GC 453/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 03.06.2015r., powód M. W. zażądał zasądzenia od pozwanego M. K. kwoty 10.526,41 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14.07.2014r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykonał na rzecz pozwanego usługi budowlane na terenie Niemiec. Wystawił za nie fakturę VAT na kwotę 2.585 euro, którą pozwany miał uregulować w terminie 2 tygodni od daty jej wystawienia, gotówką do rąk powoda, czego mimo wielokrotnych wezwań pozwany nie uczynił. Powód doliczył do zobowiązania 40 euro (167,03 zł) zgodnie z art. 7 ust 1 oraz art. 10 ust 1 i 2 ustawy z dnia 8.03.2013r.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego. W krótkim uzasadnieniu kategorycznie podkreślił, że cała kwota została zapłacona, co wynika z faktury, gotówką.

Strony po wymianie pism procesowych ostatecznie podtrzymały swoje wcześniejsze stanowiska w sprawie powołując na ich poparcie dowody na okoliczność zapłaty (pozwany) lub a także jej braku (powód).

Sąd ustalił, co następuje:

Strony sporu w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej zawarły ustną umowę usług budowlanych na terenie Niemiec. Powód wykonał usługę murowania i wystawił z tego tytułu pozwanemu w dniu 30.06.2014r. fakturę VAT na kwotę 2.585 euro, którą odebrał syn pozwanego. Żądana należność miała być zapłacona gotówką a strony umówiły się, że płatność nastąpi w złotych. Powód wcześniej wystawił 3 – 4 faktur, za które pozwany mu zapłacił. Faktury wystawiane były w Niemczech a płatność następowała w Polsce w domu pozwanego bez pokwitowania do rąk zleceniobiorcy. Pozwany postępował tak w stosunku do innych zleceniobiorców, nie biorąc przy tym żadnych pokwitowań, w tym od powoda. Pozwany rozliczał euro po kursie z dnia wypłaty.

Dowód: okoliczność bezsporna, w/w faktura VAT k. 5, (...) pozwanego k. 12, zeznania świadków: M. M. (1) k. 42 i D. W. k. 61, zeznania powoda M. W. k. 42v, częściowo zeznania pozwanego M. K. k. 43

Powód pismem z dnia 27.02.2015r. oraz z dnia 25.04.2015r. wezwał pozwanego do zapłaty w/w kwoty a w ostatnim piśmie również o kwotę 40 euro w terminie 3 dni. Pozwany jednak nie zapłacił powodowi, nie odpowiedział też na wezwania.

Dowód: okoliczności bezsporne, wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k. 6 – 8, zeznania świadków: E. K. k. 41, M. M. (2) k. 41v, M. M. (1) k. 42, D. W. k. 61 zeznania powoda M. W. k. 42v

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków: E. K., M. M. (2), M. M. (1), D. W. a także zeznania powoda M. W., były bowiem spójne, jasne, logiczne. Znajdowały też potwierdzenia w zasadach doświadczenia życiowego. Ponadto korespondowały nie tylko między sobą w zakresie w jakim Sąd wykorzystał je do ustalenia stanu faktycznego wzajemnie się uzupełniając, ale także z pozostałym materiałem dowodowym w tym z zeznaniami pozwanego w zakresie przyznania im wiarygodności o czym poniżej.

Podkreślić, jednak należy, że z żadnych w/w zeznań świadków nie wynika jednoznacznie, że pozwany dokonał zapłaty kwoty wynikającej z wystawionej przez powoda faktury. Świadkowie M. M. (1) i D. W. nie wiedzieli nic na temat przedmiotowej sprawy poza ogólnym zarysem współpracy z pozwanym i sposobie rozliczania się za wykonaną pracę. Zaś świadkowie E. K. czy M. M. (2) wprawdzie podkreślały, że był ktoś u pozwanego rozliczyć się, lecz już nie wiedziały czy był to powód i jaka była to kwota oraz czego to rozliczenie dotyczyło.

Sąd również w znacznej części uznał za wiarygodne zeznania pozwanego M. K., były bowiem one spójne, rzeczowe i logiczne. Zeznania te w zakresie w jaki posłużyły do ustalenia stanu faktycznego korespondowały z zeznaniami w/w świadków, potwierdzając tym samym wykonanie przez powoda prac za które powód wystawił sporną fakturę VAT a także sposób rozliczania się pozwanego nie tylko powodem, ale i innymi jego zleceniobiorcami. W ocenie jednak Sądu za niewiarygodne uznać należało, zeznania pozwanego w istotnym dla sprawie twierdzeniu, iż zapłacił on powodowi żadaną przez niego niniejszym pozwem kwotę wynikającą z wystawionej faktury. Żaden bowiem z powołanych świadków okoliczności tej nie potwierdził. Natomiast w ocenie Sądu okoliczność ta przedstawiona przez pozwanego wzbudził na tyle wątpliwości, aby uznać ją za niewiarygodną, mającą walor obrony pozwanego przed zasadności dochodzonego przez powoda roszczenia.

Sąd uznał również za autentyczne i wiarygodne pozostałe zgromadzone w sprawie dokumenty, które posłużyły do dokonania w sprawie ustaleń faktycznych, gdyż nie były ostatecznie kwestionowane przez strony a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu. Zaznaczyć należy, że słusznie wskazała strona powodowa, iż zapis na fakturze „wypłata gotówką” nie przesądza jeszcze o tym, że do zapłaty takiej doszło, mając na uwadze ustalony w sprawie sposób rozliczania się nie tylko stron procesu. Faktury tej natomiast w żaden sposób pozwany nie kwestionował w pozostałym zakresie.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na uwzględnienie powództwa co do roszczenia głównego w całości oraz w znacznej części w zakresie roszczenia odsetkowego.

Nie budzi najmniejszych wątpliwości, że powód wykonał zleconą przez pozwanego pracę murowania na terenie Niemiec, za którą to wystawił fakturę VAT na kwotę 2.585 euro. Okoliczności tej w ogóle nie przeczył pozwany, tak jak fakt, że strony umówiły się o zapłatę w złotych. Zatem Sąd kierując się treścią art. 230 k.p.c. mając na uwadze wynik całej sprawy, uznał fakty te za przyznane przez stronę pozwaną (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2004r. II CK 293/03).

Pozwany winien więc zapłacić powodowi żadaną kwotę skoro ten ostatni ją wykonał.

Pozwany natomiast zakwestionował zasadność dochodzonego roszczenia, powołując się na jedną tylko okoliczność, zapłata za jej wykonanie.

Zgodnie z art. 3 k.p.c. obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, jednak ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy obciąża stronę, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

Pozwany zatem kierując się obowiązkiem podyktowanym ogólnymi zasadami rozkładu ciężaru dowodu wynikającymi z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. winien tą okoliczność udowodnić, co w ocenie Sądu mu się nie udało mając na uwadze stanowisko powoda.

Strona pozwana powinna więc wykazać, w drodze zgłaszania odpowiednich wniosków dowodowych, okoliczności z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne a więc, że za bezspornie wykonaną przez powoda usługę zapłaciła. W ocenie Sądu pozwany wprawdzie złożył wnioski dowodowe na tą okoliczność, jednak co wynika z oceny tych dowodów okazały się one niewystarczające. Żaden z zawnioskowanych przez pozwanego świadków nie potwierdził jednoznacznie dokonania zapłaty powodowi kwoty wynikającej z wystawionej przez niego faktury dotyczącej wykonania tego konkretnego zlecenia jakim było murowanie. Wprawdzie świadkowie twierdzili, że był „ktoś” u pozwanego a ten „coś” płacić, ale nie wiedzieli czy był to powód i za co, oraz ile miał otrzymać zapłaty. Jest to dla Sądu mało wystraszające aby mieściło się w kategorii udowodnienia dokonania przez pozwanego powodowi zapłaty spornej kwoty dochodzonej niniejszym pozwem i pozostaje jedynie nadal w kategorii twierdzenia.

Nie jest natomiast wystarczające samo twierdzenie strony, gdyż zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (vide: wyrok SN z 22.11.2001 r. I PKN 660/00 Wokanda 2002/7-8/44). W obowiązku tym strony nie może zastąpić Sąd. Działanie sądu z urzędu może, bowiem prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (vide: wyrok SN z 12.12.2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001/7-8/116 z głosem aprobującym Broniewicza OSP 2001/7-8/116, uchwała składu 7 sędziów SN z 19.05.2000 r. III CZP 4/00, OSNC 2000/11/195). Obowiązek wynikający z art. 6 k.c. w procesie jest realizowany właśnie poprzez zgłaszanie stosownych wniosków dowodowych celem udowodnienia okoliczności, na które powołuje się strona procesu. Stosownie do art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ewentualne ujemne skutki nieprzedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła ciężącego na niej obowiązku (vide: wyrok SN z 15.07.1999 r. I CKN 415/99 LEX 83805). Powód natomiast kierując się tymi samymi regułami a także okolicznością wskazaną przez Sąd wyżej wykazał, że zlecenie zrealizował, za co należy mu się zapłata.

Mając zatem powyższą argumentację słusznym okazało się dochodzenie przez powoda zapłaty kwoty wskazanej w pozwie. Ochronę prawną co do roszczenia głównego powód znajduje w art. 750 k.c. w zw. z art. 735 § 1 k.c. W orzecznictwie przyjmuje się, że umowę której przedmiotem są usługi w szerokim tego słowa znaczeniu nie można uznać za umowę o dzieło, lecz umowę o świadczenie usług, do której stosuje się odpowiednio przepisy o umowie zlecenia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2008 r., (...) 315/07). Podstawą zasądzenia odsetek jest zaś art. 481 § 1 i 2 k.p.c. Natomiast podstawa zasądzenia kwoty 40 euro po przeliczeniu na złotówki w wysokości 167,03 zł wynika z art. 7 ust 1 oraz 10 ust 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych z dnia 8.03.2013r.

Tym samym Sąd w pkt I wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.359,38 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14.07.2014r. do dnia zapłaty oraz kwotę 167,03 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29.04.2015r. do dnia zapłaty. Zasadzając należność w złotych polskich Sąd nie uwzględnił zarzutu pozwanego dotyczącego niedopuszczalności dochodzenia roszczenia w niniejszej sprawie w złotych, skoro faktura wystawiona została w walucie euro. Z zeznań pozwanego, przesłuchanego w charakterze strony wynika bowiem, że strony akceptowały zapłatę w złotych.

W pozostałym zakresie powództwo jako daleko idące oddalił o czym orzeczono w pkt II wyroku.

Sąd wprawdzie orzekł zgodnie z żądaniem powoda co do odsetek ustawowych za opóźnienie, lecz od kwoty wynikającej z faktury. Natomiast od kwoty 167,03 zł odsetki należało liczyć nie od dnia 14.07.2014r. jak żądał powód, lecz od dnia 29.04.2015r. a więc po dniu następnym liczonym po upływie 3 dni od dnia wystawienia wezwania do zapłaty tej kwoty z dnia 25.04.2015r., kierując się w/w wezwaniem oraz treścią art. 455 k.c. Podstawa bowiem żądania kwoty 167,03 jest niezależna od wykonanego zlecenia i wynika wprost z ustawy.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie III wyroku na podstawie art. 98 k.p.c., statuującym zasadę zwrotu stronie wygrywającej kosztów procesu przez przegrywającego. W ocenie Sądu pozwany przegrał sprawę w całości co do roszczenia głównego, więc należało zasądzić od niej na rzecz powodów kwotę 2.944 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu. Wprawdzie powód uległ, lecz w nieznacznej części i to tylko w zakresie roszczenia odsetkowego. Na powyższą kwotę składają się koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – 17 zł., koszty zastępstwa procesowego – 2.400 zł. oraz koszty opłaty sądowej – 527 zł.

SSR Krzysztof Jaskólski